

[Finansministeren]

Det er meget rigtigt, som hr. Jørgen Estrup sagde, at vi har brug for at intensivere samtalen mellem forbrugeren og skatteyderen. På nogle områder kan brugerbetaling være vejen, på andre områder – som også hr. Jørgen Estrup nævnte – er det selvforvaltningsvejen, som kan anvendes, men under alle omstændigheder er det i hvert fald vigtigt at få intensiveret den debat, som skal give en større forståelse for, hvad den pågældende serviceydelse koster, og dermed også grundlag for en vurdering af, om vi nu er villige til at betale for et serviceniveau i det givne omfang. Det er meget afgørende.

Derefter vil jeg sige nogle ting om selvforvaltning, som ikke har været så stærkt fremme i debatten i dag, men alligevel har jeg dog indtryk af, at det er stort set alle positive over for.

Vi har søgt at definere begrebet selvforvaltning, som regeringen ser det, for der er jo forskellige opfattelser. Som vi tidligere har drøftet det, er SF også optaget af selvforvaltning, og jeg fornemmer egentlig, at der er mange berøringsflader på det område, men jeg vil da gerne for en ordens skyld og også for at få trukket en grænse sige, at selvforvaltning efter min mening ikke er tagselvforvaltning. Det kunne det udvikle sig til i værste fald. Det er ikke tagselvforvaltning, det er en selvforvaltning, hvor borgeren påtager sig et ansvar for, at ressourcerne bliver udnyttet på den bedst mulige måde, og at man får skabt det bedst mulige produkt. Det er det afgørende, og gennem selvforvaltningen kan man så som sagt få en større forståelse hos borgerne for, hvad tingene egentlig koster.

Men jeg vil stadig væk understrege, at jeg sætter grænsen dér, hvor selvforvaltningen skulle blive til tagselvforvaltning.

Må jeg – for nu at gøre hr. Lykketoft færdig – komme med en kommentar til en af de korte bemærkninger. Hr. Lykketoft sagde, at det var usagligt, når regeringen gik ind i diskussioner om indkomstoverførslerne. Lad mig for en ordens skyld sige, at jeg synes, det er lykkeligt, at vi stort set har kunnet holde det ude af debatten i dag, og derfor drister jeg mig også kun til denne ene kommentar, som jeg også mener har mere med strukturen at gøre.

Hr. Lykketoft siger, at det drejer sig om, at vi skal nedskære antallet af modtagere af indkomstoverførslerne. Ja, det er et godt princip, men der er altså 750.000 mennesker i dette land, som har passeret 67-års-alderen og der-

med er blevet pensionister. Dem kan vi ikke sådan uden videre bringe ud i samfundet igen. Det har vist aldrig været meningen, og jeg tror heller ikke, at de ville synes, det var særlig rart. Så det er ikke så let, som det lyder.

Jeg synes, det er meget vigtigt, som hr. Kent Kirk også har gjort det, at understrege, når vi taler om bureaukrati og regelsæt, at det er politikernes ansvar. Når man ser på den almindelige offentlige debat om antallet af offentligt ansatte og den offentlige sektors størrelse, kunne man undertiden få indtryk af, at medarbejderne ikke bestilte noget særligt, at de ikke var så effektive som dem ude i den private sektor. Det er politikerne, der i stor udstrækning – som hr. Kent Kirk siger det – er ansvarlige for de meget indviklede og bureaukratiske regler, som også giver anledning til megen administration, og det er politikerne, der skal levere en betydelig del af varen, for at målsætningen om 100.000 færre i den offentlige sektor i år 2000 også kan nås.

Hr. Jes Lunde gav også meget åbent – og det synes jeg er spændende – udtryk for, at SF var parat til at diskutere, om der var opgaver, som ikke længere behøvede at være i offentlig regi, men som kunne overføres til privat regi.

Hr. Jes Lunde var også som andre indstillet på tanken om bloktilskud til institutioner, som vi nu er godt i gang med, og hvor den brede forståelse, som også er kommet til udtryk i dag, jo kan bidrage til, at vi kan få det til at slå igennem på langt flere områder end dem, vi kender på nuværende tidspunkt. Men alene meldingen om, at også Socialistisk Folkeparti vil være med til at omforme den offentlige sektor og diskutere, hvilke opgaver der eventuelt kan flyttes ud, synes jeg bestemt er spændende.

Det er selvfølgelig rigtigt, som hr. Skrum-sager Skau giver udtryk for, at det alt sammen har noget at gøre med skattetryk, at der er en grænse for skattetrykket, og at den allerede er overskredet. Derfor må vi naturligvis se meget grundigt på, hvordan den offentlige sektor kan blive mindre og under alle omstændigheder komme til at udgøre en stadig mindre andel af bruttonationalproduktet. Det er afgørende, og det fornemmer jeg faktisk også at der er en stadig større forståelse for.

Hr. Behnke kom ind på spørgsmålet om, at det er vanskeligt at justere mængden af offentligt ansatte, fordi man havde så mange regler